

[Inger Gautier Schmit.]

til det Resultat, at den Form, under hvilken Religionsundervisningen finder Sted i Gymnasiet, er i allerhøjeste Grad uheldig. Kommissionerne er enige i dette, at man ikke skal fjerne dette Fag fra Gymnasiet, idet de mener, det er af afgørende Betydning, og at man maa lægge den største Vægt paa at bevare det som et selvstændigt Fag i Gymnasiet, men Vanskelighederne ligger deri, at det i Øjeblikket er et frit Fag, og at der ikke er nogen som helst Begrænsning med Hensyn til, hvad en Lærer vil inddrage under dette Fags Emner. Derfor siger alle disse kloge og gode Mennesker, som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, at Faget ikke kan hævde sig ved Siden af de andre Fag, netop fordi der eksisterer en saadan fri Ordning.

Disse Udvalg har tillige drøftet, om ikke dette Fag skulde optages som Eksamenfag, og har stillet Forslag om, at Religion fremtidig maa blive et Eksamenfag, dog saaledes, at det kun bliver i Form af en skriftlig Prøve. Det har undret mig, da hele tre Kommissioner har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, baade Kommissionen af 1928, den af 1930 og den af 1931, at Undervisningsministeriet overhovedet ikke har rørt paa sig i denne Sag, skønt alle tre Kommissioner er enige om at hævde det ganske uholdbare i den bestaaende Ordning, og at Faget bliver ringeagtet af Eleverne paa Grund af den Undervisningsform, der bruges. Jeg henstiller til den højtærede Undervisningsminister at tage disse Kommissionsbetænkninger under Overvejelse, saaledes at der kunde blive gennemført noget mere Stabilitet i og en bedre Ordning med Hensyn til Religionsundervisningen i Gymnasiet.

Endelig vil jeg takke den højtærede Kirkeminister, fordi der igen paa Kirkeministeriets Budget er Tilskud til Kirker og Kirkers Drift, til Restauration af Kirker og Støtte til Opførelse af nye Kirker. Paa dette Omraade var vor Finanslov efterhaanden blevet ganske glatbareret. Det glæder mig derfor, at den nuværende Kirkeminister har saa megen Forstaaelse af Sagens Betydning, at der paa Kirkeministeriets Budget i Aar findes godt og vel 100 000 Kr. til dette Formaal, og jeg haaber, at Ministeren vil være villig til at øge denne Sum i de kommende Aar, thi der vil sikkert blive Brug derfor.

Den højtærede Kirkeminister er, saa vidt jeg ved, meget interesseret i den ulige Kirkebeskatning. Jeg vil derfor henlede hans Opmærksomhed paa et Spørgsmaal,

som er debatteret i Det kirkelige Udvalg. Sagen er ikke kommet rigtig frem i Dagens Lys, da et Forslag fra dette Udvalg ikke er færdigt, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Kirkeminister, om han ikke, rent bortset herfra, da Forholdene er saa ulige og urimelige, kunde forcere et Forslag om Udligning af Kirkeskatten. Naar man vil hævde Folkekirkens Betydning for det danske Folk — og vi kan jo endnu glæde os over, at 98 pCt. er Medlem af denne —, er det for urimeligt at opretholde en saa ulige og uretfærdig Beskatning, at det frister Mennesker til at udmelde sig af den danske Folkekirke. Jeg henstiller derfor til den højtærede Kirkeminister ogsaa at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Hassing-Jørgensen: Jeg kunde først ønske i Tilslutning til nogle Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Vanggaard fremsatte i Gaar, at gøre nogle Henstillinger til den højtærede Undervisningsminister. Vi tilstræber jo paa mange Omraader et Samarbejde mellem de nordiske Folk. Vi føler os beslægtede, og en af Grundene dertil er, at vore Sprog saa nogenlunde forstaaes af os alle, at vi kan gøre os nogenlunde forstaaelige for en Befolkning paa 15 Millioner Mennesker.

Samtidig maa det dog erkendes, at dette delvise Sprogfællesskab gennem en lang Aarrække har vist Tendens til Opløsning. De tre Sprog har udviklet sig i forskellig Retning, og den Tid maa forudses, da Sprogens Kapacitet indskrænkes. Hvis denne Udvikling fortsættes, vil det betyde en gradvis Udelukkelse af det Fællesskab i Aandsliv, som hidtil har bestaaet. I den Henseende skal jeg tillade mig at henvise til de udførlige Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Vanggaard fremsatte om Spørgsmaalet i Gaar. Nu da vi staar over for Løsningen af en Række praktiske Opgaver, viser det sig, at Sprogene vil lægge langt større Hindringer i Vejen end tidligere. Det er en skæbnesvanger Udvikling, som jeg mener fortjener Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed.

Jeg er ikke Fagmand paa dette Omraade og ikke i Stand til at anvise de Veje, man skulde gaa. Jeg kunde ønske at spørge, om man i Undervisningsministeriet er opmærksom paa dette Forhold, og hvordan man ser paa det. Nogle mener, at det ikke tegner sig saa alvorligt med de nordiske Sprogs Brugbarhed, men andre ser mere modløst paa det. Nogle mener, at Sprogens Udvikling er skæbnebestemt, men andre hævder, at der kan afstikkes Retnings-